

Україна потребує зменшення державної власності на засоби виробництва та стимулювання виникнення приватної власності. Необхідно дати можливість населенню безперешкодно створювати новий продукт та дозволити робити це на високому рівні, в результаті вітчизняні товари будуть конкурентними на європейському ринку.

Становлення стійкого середнього класу дасть змогу громадянам задовольняти особисті потреби через постійне зростання власних доходів. Оскільки Україна терпить на Сході російську агресію, що призводить до припинення ринкових відносин з даною країною, тому потрібно налагоджувати товарообмінні операції із країнами Європейського союзу. Для цього, в першу чергу, потрібно створити комунікації, налагодити логістику, значно підвищити рівень якості товарів вітчизняного виробництва та розвивати власний вільний ринок, який би діяв за об'єктивними законами, які чітко контролюються органами центральної влади та місцевого самоврядування.

Пріоритетними напрямками державної політики щодо формування середнього класу в Україні є підтримка працюючого населення, забезпечення випереджаючого зростання заробітної плати, захист інтелектуальної власності і зміцнення на цих засадах становища висококваліфікованої робочої сили, а також підтримка малого підприємництва. Стратегічними напрямками державної політики на шляху формування середнього класу мають стати створення умов для розвитку малого бізнесу та стимулювання інвестиційної й інноваційної діяльності підприємств шляхом послаблення податкового тиску.

Семін І.Є.

асистент

Національний університет «Львівська політехніка»

СИСТЕМА КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НА МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ В УМОВАХ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТИВАННЯ

У міжнародній практиці широко вживаним є поняття корпоративної соціальної відповідальності бізнесу. Зростання кількості іноземних інвесторів, що вкладають кошти у створення нового чи розвиток існуючих машинобудівних підприємств в Україні актуалізує дослідження даного поняття.

На сьогоднішній день не існує єдиного підходу до визначення поняття корпоративної соціальної відповідальності (КСВ). Згідно Керівництву з соціальної відповідальності ISO 26000 (драфт міжнародного стандарту) (2007 рік), соціальна відповідальність – це відповідальність організації за вплив її рішень та діяльності на суспільство та оточуюче середовище через прозору і етичну поведінку, яка сприяє сталому розвитку, враховуючи здоров'я і добробут суспільства; враховує очікування зацікавлених сторін і відповідає вживаному законодавству; узгоджується з міжнародними нормами поведінки та інтегрована в діяльність всієї організації [1].

Система КСВ повинна враховувати інтереси усіх зацікавлених сторін (стейкхолдерів). В умовах іноземного інвестування вітчизняних машинобудівних підприємств до них можна віднести: іноземних інвесторів, топ-менеджерів вітчизняного підприємства, працівників, споживачів, суспільство в цілому. За таких умов основними завданнями КСВ є зростання капіталізації суб'єкта господарювання, забезпечення рентабельності його функціонування; забезпечення комфортних та безпечних умов праці, соціальне забезпечення працівників, збереження екологічної ситуації в регіоні, виробництво продукції за міжнародними стандартами якості тощо.

З метою оцінки ефективності впроваджених заходів КСВ підприємствами ведеться нефінансова звітність. Підприємства з іноземними інвестиціями, нефінансову

звітність складають у відповідності до міжнародних стандартів: звіту про прогрес реалізації принципів Глобального договору; звіту зі сталого розвитку, підготовленого за вимогами Глобальної ініціативи зі звітності; окремого соціального звіту за показниками, визначеними компанією. звіт за GRI стандартом; звіт за стандартом AA1000 та ін. [2] Такі звіти містять інформацію про діяльність компаній у сфері соціально-трудових відносин і у сфері екологічного захисту довкілля.

Впровадження системи корпоративної соціальної відповідальності на машинобудівних підприємствах з іноземними інвестиціями має позитивний вплив на розвиток внутрішньофірмових стосунків іноземних власників вітчизняних суб'єктів господарювання та українських працівників, сприяє посиленню співробітництва з органами державної влади, формуванню позитивного іміджу і ділової репутації серед споживачів, партнерів та суспільства в цілому.

1. *Шира Н.О. Напрями впровадження системи корпоративної соціальної відповідальності в практику українських підприємств / Н.О. Шира, А.І. Іващенко. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2502>.*

2. *Проданчук М.А. Нефінансова звітність – ефективний інструмент в реалізації управлінських рішень / М.А. Проданчук // Збірник праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). – 2013. – №2(2). – с.202-214.*

3. *Марчук Л.П. Соціальна відповідальність як визначальна стратегія розвитку сучасного бізнесу / Л.П. Марчук. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mdu.edu.ua/spaw2/uploads/files/13_10.pdf.*

Станасюк Н.С.

к.е.н., доцент

Національний університет “Львівська політехніка”

Оліховська М.В.

к.е.н., доцент

ПАТ “ВНЗ “Міжрегіональна академія управління персоналом” Львівський інститут

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПРОМИСЛОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Ключовою проблемою управління впродовж багатьох років є підтримання балансу між ринковими і державними інструментами регулювання. Роль держави щодо стимулювання економічного розвитку впродовж ХХ століття було неоднозначною. Зокрема, думка, що ефективна економіка – це “максимальна” держава панувала до кінця 80-х років. Пізніше роль держави була зведена до мінімуму та провідну роль відіграло ринкове регулювання, яке ґрунтується на об'єктивних економічних законах, які визначають поведінку учасників ринку. Закони попиту, пропозиції, співвідношення попиту та пропозиції стали основою розвитку суб'єктів економічних відносин. Проте виникнення світових економічних криз свідчить про неефективність саморегулювання економіки та необхідність посилення ролі держави.

На визначній ролі держави для розвитку промисловості як стратегічно важливої галузі національної економіки наголошено у працях Н. Антюшинової, О. Білоруса, С. Білої, В. Вишневецького, В. Гейця, Б. Данилишина, Ю. Кіндзерського, В. Кондратьєва, М. Корецького, О. Татаркіна, Н. Мусіса та ряду інших вчених. Проте обрання Україною курсу на Євроінтеграцію потребує більш глибокого вивчення досвіду формування промислового потенціалу в країнах ЄС, оскільки розумне використання апробованих підходів дозволить скоротити шлях до досягнення фінансово-економічної стабільності країни.